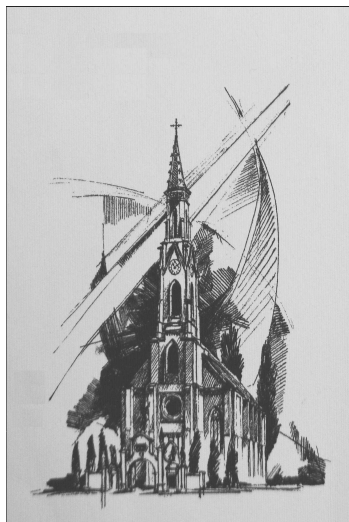

„Abban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz: Hallottátok, hogy a régieknek ezt mondták: Szemet szemért, fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek: Ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem ha valaki arcul üt téged jobb felől, tartsd oda neki a bal arcodat. Aki perbe fog, hogy elvegye a ruhádat, annak add oda a köntösöd is. És ha valaki egy mérföldnyire kényszerít, menj vele kétannyira. Adj annak, aki kér, és aki kölcsönt akar, el ne fordulj tőle.”

(Szent Máté Evangéliuma 5, 38-42)

Szentpéteri harangszó

X. évfolyam 2. szám, 2020. február 26.

A KOLOZSVÁRI SZENT PÉTER ÉS PÁL PLÉBÁNIA ÉRTESÍTŐJE

Takó István –

Isten nem hagy el: éljünk a lehetőséggel

Februári lapszámunk inkább vissza-, mint előretekintés, lévén, hogy a hónap végéhez közeledünk. Az idei farsangos időszak mellett nem lehet csak úgy elmenni, különösen fontos a történetekre pillantást vetni, mert a hónap folyamán nagyon sok esemény és történés részesei vagy legalább szemlélői lehettünk.

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén szokásunkhoz híven gyertyát szenteltünk. A gyertya nem csak imádságunk szimbóluma, de keresztyén életünké is, hiszen ahhoz, hogy a világ világosságává váljunk, nekünk magunknak kell égnünk és elégnünk. Fontos azonban, hogy ebben az áldozatban, nem vagyunk egyedül. Szeretnénk az Úr Jézus keresztdozatába bekapcsolódni és abból erőt merítve, Őt magát magunk mellett tudva végezni szolgálatunkat különböző szerepekben.

Ezért fontos mindig a Balázs-áldás Szent Balázs napján vagy az azt megelőző/követő vasárnapon, ami nem varázsszer és nem is védőoltás, de a bizalom aktusa, amelyben rábizzuk a védőszent közbenjárása által egészségünket, munkánkat a jó Istenre, hogy megőrizzen a betegségektől, de esetenként adjon erőt, reményt a gyógyuláshoz.

A Lördes-i Szűzanya emléknapi szintén a törékenységünkre hívja fel a figyelmet, illetve a Lourdesban történt gyógyulások a hálánkat és a bizalmunkat erősítik. A csodákban helyreáll a rend, a teljesség, az egészség, ami nélkül csak a veszteségeinkre, sebeinkre, magára a betegségekre összpontosítunk. Éppen ezért nagyon fontos tudatosítanunk legalább ilyenkor, hogy minden emberi élet végtelenül értékes és fontos. Az idősek, betegek, fogyatékkal élők élete talán különösen akkor, amikor odafordulunk feléjük és akár őket segítve, ápolva, akár csak egyszerű jelenléttel fájdalmaikat hordozva részt veszünk az életükben.

Ebben az odaállásban már részt veszünk az Úr Jézustól kapott küldetésben, aki a Szentírás tanúsága szerint amerre csak járt, jót tett, meggyógyított minden betegséget és orvosolni próbált minden bajt. A betegek szentségének kiszolgáltatásában a jó Isten elé visszük betegeinket, biztosítjuk őket arról, hogy a betegségben nem az elhagyatottság, az elszigetelődés kell úrrá legyen rajtuk, bár ennek kemény tapasztalata kétségkívül hozzátartozik a betegséghez, hanem annak megtapasztalása, hogy a szenvedésben (is) hor-

dozva vagyunk.

A jó Isten nem hogy nem hagy el ilyenkor, hanem éppen ezekben a helyzetekben szeretne közel jönni, erősíteni, gyógyítani. A betegek szentségének utolsó kenetként való értelmezése vagy éppen gyakorlata tartalmatlanná tenné a szentséget és emiatt elveszítené lényegét, még akkor is, ha a tapasztalataink a betegek kenetének megerősítő, felszabadító hatásáról tanúskodnak különösen a földi életünk ezen legkiszolgáltatottabb határhelyzetében. Éppen ezért fontos, hogy éljünk a lehetőséggel, akkor, amikor a betegség súlyos kísértéseivel, hitkételekkel küzdünk és a gyógyulás reményében is e szentség által megerősödjünk. A betegek szentsége nem utolsó kenet, hanem az élni akarás szentsége, amely a földi zarándokútját járó ember életkedvét, hitét, reményét, szeretetét erősíti.

A házasság szentségének Szent Bálint napjának hetében való hangsúlyozása egyfajta válasz szeretne lenni a mai világ félreértelmezett szabadságképre és a szabad-szerelem gyakorlatára. A házasság hetében olyan csoportosulások, közösségek, egyházak is tanúságot tesznek a házasság és a család fontosságáról, akiknek gyakorlatában a házasság nem szentség. Nekünk, akik a házasság szentsége elsődleges szempont, mindenekelőtt a felkészítésre és a felkészülésre kell hangsúlyt fektetnünk, hogy a szentségi házasságok létrejöhessenek a szabadság, az egység és felbonthatatlanság jegyében. Ehhez nagy szükség van a szentségi házasságban élők tanúságára.

Bár a helyszín most éppen lakat és felújítás alatt van, mégis fontos, hogy különösen itt, Kolozsváron Isten szolgálja, Márton Áron püspökünk szenteléséről is megemlékezzünk. A február 12-i 81. évforduló most azért is különleges, mert a rákövetkező héten Gyulafehérváron szentelik

Monsignore dr. Kovács Gergely kinevezett érsekünket. Ő, aki annyi éven át boldog emlékü püspökünk szentté avatási ügyének koordinátora, posztulátora volt, reményeink szerint nem csak Áron püspök életének és szellemiségének ismerője, de főpásztorként a gyakorlatba ültetője is lesz.

A hónap folyamán kialakult ditrói helyzetet nem szeretném most értékelni. Gyergyóditró egy felkiáltó jel, ahogy a ditróiak identitásának felkiáltó jele a nagytemplom, úgy most a sri-lankai „vendégmunkások” megmozdulás is az. Rólunk szól. Székelyekről, erdélyiekről, az elmúlt időszakban elvándoroltakról és az itthonmaradottakról. Talán nem a legszerencsésebb módon alakultak a dolgok, ami elsősorban a kommunikációt illeti az ügyben, de a kérdés mellett, amit talán még komplexitásában nem sikerült szabatosan megfogalmaznunk, nem mehetünk el anélkül, hogy színt ne vallanánk. És ebben máris legalább három dolog határoz meg minket: emberségünk, keresztény-katolikus voltunk és székely-magyarságunk, azaz erdélyiségünk.

Ferenc pápa – A másiknak helyet kell kapnia a szívemben, tudnom kell sírni miatta!

Útnak indultunk a boldogmondások világába, és ma a másodikkal foglalkozunk: Boldogok, akik sírnak, mert majd vigasztalást nyernek (Mt 5,4).

A görög nyelv, melyen az evangéliumot írták, ezt a boldogmondást nem passzív igével fejezi ki – a boldogok ugyanis nem elszenvedik ezt a sírást –, hanem aktív igével: „*emésztik magukat*”; sírnak, de belülről. Olyan magatartásról van szó, amely központi jelentőségűvé vált a keresztény lelkiségben, és amelyet a sivatagi atyák, a történelem első monasztikus szerzetesei „*penthosz*”-nak hívtak, vagyis olyan belső fájdalomnak, amely megnyit az Úrral és a felebaráttal való kapcsolatra; új kapcsolatra nyit meg az Úrral és a felebaráttal.

Ennek a sírásnak, a Szentírásban, két oka lehet. Az első: sírunk valaki halála vagy szenvedése miatt. A másik: a bűnt siratjuk – saját bűnünket –, amikor vérzik a szívünk a miatti fájdalmában, hogy megsértettük Istent és felebarátunkat. Tehát olyannyira szeretjük a másikat, hogy hozzá való kapcsolódásunkban még fájdalom is osztozunk. Vannak emberek, akik távolságot tartanak, egyet hátralépnek; pedig fontos, hogy másik helyet kapjon a szívünkben!

Gyakran beszéltem a könnyek adományáról és annak értékességéről. (Vö. **Christus vivit színódus utáni apostoli buzdítás**, 7) Vajon lehet-e szeretni rideg szívvel? Vajon szerethetünk-e csak a szerepünk miatt, kötelességből? Természetesen nem. Vannak sírók, akiket vigasztalunk kell, de néha akadnak vidámak, akiket el kell keserítenünk; fel kell ébreszteniük, akiknek köszíve van, és elfelejtették, hogyan kell sírni. Aztán fel kell ráznunk olyan embereket is, akiket nem érint meg mások fájdalma.

A gyász például egy keserű út, de hasznos lehet ahhoz, hogy felnyissa szemünket minden ember életére, szent és helyettesíthetetlen értékére, és akkor tudatosodik bennünk, mennyire rövid az idő.

Ennek a paradox boldogmondásnak van egy második jelentése is: sírni a bűn miatt. Itt különbséget kell tennünk: van, aki mérgeződik, mert hibázott. Ez azonban gőg! Ezzel szemben vannak olyanok, akik sírnak rossz cselekedetük miatt, az elmulasztott jó, az Istennel való kapcsolat elárulása miatt. Ezt a sírást az okozza, hogy nem szerettünk, azért fakad fel belőlünk, mert szívünkön viseljük mások életét.

Ebben az esetben azért sírunk, mert nem felelünk meg az Úrnak, aki annyira szeret bennünket; és elszomorít bennünket, ha arra gondolunk, hogy nem tettünk meg valami jót – ez a bűn jelentése. Az ilyen emberek tehát azt mondják: „*Megbántottam azt, akit szeretek*”, és ez a könnyhullatásig fáj nekik. Legyen áldott Isten, ha hullni kezdenek ezek a könnyek!

Ez a hibáinkkal való szembenézés témája. Nehéz, de életbevágó feladat. Gondoljunk csak Szent Péter sírására, amely új és sokkal igazabb szeretetre vezet: megtisztító, megújító sírás. Péter Jézusra tekintett, és sírásban tört ki: a szíve megújult. Júdással ellentétben, aki nem tudta elviselni, hogy hibát követett el, és – szegény – öngyilkos lett. A bűn megértése Isten ajándéka, a Szentlélek műve. Mi, egyedül, nem értjük a bűnt. Ez kegyelem, melyet kérnünk kell. „*Uram, add meg, hogy megértsem a rosszat, amit tettem vagy tehetek*!” Ez roppant nagy ajándék, és miután ezt megértettük, jön a megbánással együtt járó sírás.

Az egyik szerzetes, szíriai Szent Efrém azt mondja, hogy kimondhatatlanul szép a könnyek áztatta arc (vö. Aszketikus beszéd). A bűnbánat szépsége, a sírás szépsége, a töredelem szépsége! Mint mindig, a keresztény élet legjobb kifejeződése az irgalmasság. Bölcs és boldog az, aki elfogadja a szeretethez kapcsolódó fájdalmat, mert megkapja a Szentlélek vigasztalását, aki Isten gyengédsége, aki megbocsát és jó útra térít. Isten mindig megbocsát: ezt ne felejtsük el! Isten mindig megbocsát, a legsúlyosabb bűnöket is megbocsátja, mindig! A probléma bennünk van, akik belefáradunk bocsánatot kérni, magunkba zárkozunk, és nem kérünk bocsánatot. Ez a probléma; de ő készen áll, hogy megbocsásson!

Ha mindig szem előtt tartjuk, hogy Isten „*nem bűneik szerint bánik velünk, és nem vétkeink szerint fizet vissza*” (Zsolt 103,10), akkor irgalmasan és együttérzőn élünk, és a szeretet jelen van bennünk. Adja meg nekünk az Úr, hogy túláradoan szeressünk, hogy szeressünk a mosolyunkkal, a közelségünkkel, a szolgálatunkkal és a sírásunkkal is!

Fordította: Tőzsér Endre SP
Forrás: Magyar Kurír

A szentatya februári imaszándéka

A menekültek segélykiáltásának meghallgatásáért: Imádkozzunk, hogy meghalljuk és komolyan vegyük az emberkeskedelem áldozataivá vált menekült testvéreink segélykiáltását.

Forrás: Vatikáni Rádió

Ferenc pápa tanácsai jegyes- és házaspároknak

1. A házasságon nap mint nap dolgozni kell. Azt is mondhatnánk, hogy olyan, mint egy mesterember, mint az aranyműves munkája; hisz a férj feladata, hogy még inkább növegye a feleségét, a feleség feladata pedig, hogy még inkább

férfivá tegye a férjét. Emberségükben is együtt növekedjenek, férfiként és nőként.

2. A szeretet kapcsolat. Olyan, amely napról napra növekszik. Ha példával szeretnénk illusztrálni, azt mondhatnánk: úgy épül, mint egy ház. Együtt építitek a házat, nem egyedül!

3. A házasságot ne az érzelmek homokjára építsétek, melyek jönnek-mennek. Építsétek a valódi szeretet sziklájára. Arra a szeretetre, amely Istentől való.

4. Nem csak az a fontos, hogy sokáig tartson a házasság. A házasság minősége is számít.

5. Amikor a Miatyánkot imádkozzuk, azt kérjük: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. A házastársak megtanulhatnak így imádkozni: Urunk, mindennapi szeretetünket add meg nekünk ma.

6. Szabad? Így kérhetjük kedvesen, hogy beléphessünk a másik ember életébe, tisztelettel és figyelemmel. Tudjuk, hogyan kell köszönetet mondani? Jegyesként, hamarosan házaspárként fontos éltetni magatokban annak tudatát: házastársatok Isten ajándéka. És amikor az ember ajándékot kap Istentől, azt mondja: Köszönöm.

7. Mindannyian jól tudjuk, nem létezik tökéletes család, tökéletes férj, tökéletes feleség. A tökéletes anyósról nem is szólva... Mi léteünk, mi, bűnösök. Jézus jól ismer minket, és elárul nekünk egy titkot: soha ne fejezzük be úgy a napot, hogy ne kérnénk bocsánatot, ne bocsátanánk meg egymásnak.

8. Tegyetek róla, hogy az esküvő valóban ünnep legyen, mert a házasság ünnep. Keresztény ünnep, nem világi. Arra gondoltatok, teát iszogattok majd? Semmi esetre se, bor nélkül nem ünnep az ünnep. (...) Ami kétezer évvel ezelőtt Kánában történt, valójában minden esküvőn megtörténik: az Úr jelenléte lesz az, ami teljessé, mélyen igazzá teszi a házasságokat. (...) És az Ő jelenléte az, ami megadja a jó bort.

Forrás: család.ro

Exc. Ft. Bíró László püspök –

Hívom a családokat 2020 februárjában

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

A család a nagyszülők egyikének névnapja alkalmából gyűlt össze. A névnapos ünnepeltnek nagy örömet szerzett, hogy lányuk elhozta a köszöntésre a népes család legújabb tagját, hathetes gyermeküket is. Mindenki csodálta a csöppséget, mondogatták, hogy gyönyörű, csuda aranyos, nem zavarja a sok ember, még mosolyog is álmában. A mamája nem győzte igazgatni gyermekét a mózeskosárban, hogy a készülő fényképek a lehető legjobban sikerüljenek. Egyszer csak odafordult a mamához az egyik nagybácsi: „Gratulálok, Isten éltesse ezt a gyönyörűséget az édes mamájával együtt. De hol van a papa? Hogyhogy nincs itt?” A mama arcára ráfagyott a mosoly. „Most nem tudott eljönni – válaszolta –, nagyon fáradt.” A hirtelen támadt csöndben mindenki a mamára szegezett tekintettel hallgatott. Fáradt? Hogy-hogy, kérdezték egyre-másra. A mama maga elé nézett és hallgatott, aztán lassan legörbült a szája és elkezdtek potyogni a könnyei. „Hazaköltözött az édesanyjához – mondta szívgöngyölítve –, mert amióta gyerekünk van, nincs nyugalma, nálunk most minden a gyerek körül forog.” A vendégek döbbenetben hallgattak. Senki sem értette, hogy valójában mi történt. Ezek az egymáshoz illő fiatalok, boldog ifjú házaspárok minden olyan adottsággal rendelkeznek, amely

a boldog házassághoz kell: szép új lakás, remek helyen, mindketten jó állással, jó anyagi körülmények között, és tessék, az ifjú férj nem viseli el az éjszakai gyereksírást, nehezményezi, hogy nem ő az első, hanem a saját gyereke, és inkább hazamegy az édesanyjához, aki annak idején tejbevajba fűrésztött.

Mai fogyasztói és a piacot mindenek fölé rendelő társadalmunkban sokan úgy gondolják, hogy a boldogságot ugyanúgy meg lehet vásárolni, mint bármely árucikket. Amiért ugyanis nem kell pénzt adni, az értéktelen dolog, nem is érdemes a megszerzésével bajlódni.

Aquinói Szent Tamás szerint azonban a boldogság olyan valóság, amit az ember nem tud nem akarni, hiszen azonos akarataunk teljesülésével. Arisztotelész úgy vélte, hogy azok az emberek lesznek boldogok, akiknek minden lehetősége adott arra, hogy tisztességesen éljenek, vagyis van elég pénzük, egészségesek, sikeresek, békés családban élnek, a közösség elismeri őket, munkájukat örömmel végzik, megfelelő tudással rendelkeznek, így vágyaik beteljesülnek és megengedhetik maguknak, hogy élvezzék az életet.

Jézus a hegyi beszédben felsorol nyolc, a boldogságra vezető élethelyzetet (**Mt 5, 3-11**). A boldogságot ezek mindegyike valamilyen testi vagy lelki állapot, valamilyen, a felebarátot támogató magatartás jutalmának mondja, amely az isteni természet és az örök élet részeseivé tesz bennünket.

Ezáltal az ember belép Krisztus dicsőségébe és a szentháromságos élet élvezetébe. Ez a boldogság meghaladja az értelmet és a pusztán emberi erőket. Isten ingyenes ajándékából ered. Ezért mondjuk természetfölöttinek, miként a kegyelem is az, amely az embert fölkészíti arra, hogy belépjen az isteni boldogságba. (vö. **KEK 1721, 1722**)

Mi lett az eredménye azon ismerőseitek boldogságra törekvésének, akik boldogságukat az anyagi javak bőségétől várták?

Szent Péter így tanít Isten megismeréséről és természetéről: „Mindazokat a javakat, amelyek az élethez és az istenfélelemhez szükségesek, az isteni hatalom ajándékozta nekünk azáltal, hogy megismertük őt, aki minket saját dicsőségével és erejével meghívott. Ezek által nekünk ajándékozta az értékes és rendkívül nagy ígéreteket, hogy általuk részeseivé legyetek az isteni természetnek, és megmeneküljete a világban uralkodó vágyak okozta romlottságtól.” (**1Pét 13,3-4**) Szent János evangéliumában pedig idézi Jézus búcsúbeszédéből az örök életéről szóló tanítást: „Atyám akarata az, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen; és én feltámasztom őt az utolsó napon.” (**Jn 6,40**)

A család az Istennel való bensőséges egyesülés felé a mindennapi misztikus növekedéssel halad. „Ha szeretjük egymást, Isten bennünk marad, és a szeretete tökéletes lesz bennünk.” (1 Jn 4,12) Az emberi személy veleszületett természete, hogy társas lény, és társas természetének első és eredeti megnyilvánulása a házaspári közösség és a család. A Krisztus-központú családban Krisztus fogja össze és világosítja meg az egész családi életet. Az ilyen családban a fájdalmakat és problémákat az Úr keresztyével egyesülve élik át, és Őt átölelve tudják elviselni a legnehezebb pillanatokat is. Életszentségüket a Szentlélek kegyelmével házasságukon keresztül valószínűsítik meg, részesedve Krisztus keresztyének misztériumában, nehézségeik és szenvedéseik szeretetáldozattá válnak; az öröm, a pihenés és az ünnep, sőt még a szexualitás pillanatait is úgy élik meg, mint részesedést Krisztus feltámadásának az élet teljességéből (vö. *Amoris laetitia* 316-317).

Hogyan tudjátok gyerekeiteknek megmagyarázni, hogy a természetfeletti boldogság értékesebb, mint a természetes? Hogyan tudnak ebben segíteni családi asztalnál folytatott rendszeres beszélgetések, közös imádkozások?

Minden ember keresi a boldogságot, és igyekszik a maga erejével megteremteni magának. Nem mindenki találja meg a helyes utat, de a vágy ott él benne. Arra a kérdésre, hogy „milyen boldog estére emlékszel most szívesen vissza”, sokan egy karácsonyestét neveznének meg. Teréz anya erre így válaszolt: „A földön mindennap karácsony van. Minden alkalommal, amikor valaki egy másiknak szeretetet ajándékozik, amikor a szívekben kölcsönösen fellelő a boldogság, akkor karácsony van, mert Isten újra leszáll a mennyből és ránk árasztja fényét.”

Szépen mondja Albert Schweitzer: „Egyedül a boldogság az, ami megkétszereződik, ha megosztjuk valakivel.” Lev Tolsztoj pedig úgy véli: „A szeretet áldás, a kölcsönös szeretet boldogság.”

Idézetek fel olyan alkalmakat, amikor úgy éreztétek, hogy valakinek sikerült szeretetet ajándékoznotok és szívekben kölcsönösen fellelő a boldogság!

A váratlanul hazaköltözött ifjú apát édesanyja csodálkozó szeretettel fogadta: „Szólhattál volna előre – mondta –, hogy haza akarsz jönni, a váratlan vendég, főként, ha szállóvendég, mindig meglepetés. A szobád még megvan, ugyan már egy kicsit átrendeztük. Tudod, most, hogy apád kicsit gyengélkedik, és sokszor rosszul alszik, én átmentem a te volt szobádba aludni, hogy ne zavarjam apádat éjszaka. Reggel se akarom felkelteni, mert én – tudod –, korán kelek. De majd megoldjuk. Kimegyek a nappaliba aludni, te meg mész a szobádba. Apádat semmiképp sem zavarhatjuk, igen gyenge, az orvos is gyakran jön. Úgy hallom, készülődik délutáni pihenőjéből felkelni, kopogj be hozzá, mondd el neki, hogy mi történt, mik a terveid, én meg csinálom a vacsorát hármunknak, aztán majd vacsora közben mindent megtárgyalunk.” „Nézd, édes fiam – kezdett el beszélni az apa –, tudod, hogy szeretlek, mindig is szerettelek, és mindenben a javadat akarom. Emlékszem, hogy amikor már hónapok óta minden éjszaka órákon át bömböltél, anyád is sápadt volt és kimerült, én is morcosan mentem mindennap dolgozni. Barátaink azzal biztattak, hogy ez mindig így van az első gyereknél, a harmadiknál-negyediknél már észre se vesszük, ha éjszaka sír. És tényleg, a húgod első perctől kezdve »jó« gyerek volt, vagy néhanem lettünk »érett« szülők.

Most te azért estél kétségbe, mert a te fiacskád nem hagy éjszaka pihenni, a feleséged meg nem ér rá, hogy veled foglalkozzék. Úgy látom, hogy még nem vagy igazi apa. Mert apának lenni nagy feladat, sok öröm és gond forrása, de főként olyan ajándék, amely óriási felelősséggel jár. És aki egyszer kimondta azt a bizonyos IGEN-t, az ettől a felelősségtől soha nem szabadulhat meg. Most úgy érzed, hogy nem lehetsz boldog, mert a fiad hat hete elrontja az éjszakáidat. De majd el fogsz röpülni a boldogságtól, ha a kis kezével átöleli a nyakadat, mert csak nálad érzi magát biztonságban. Egész további életedben boldogtalan lennél, ha erről az ölelésről most lemondanál. Na, fejezd be a vacsorát, aztán döntsél. Egyszer már döntöttél, jó lenne, ha konzekvens maradnál.”

Exc. Ft. Bíró László, az MKPK családreferens püspöke, a Magyar Katolikus Családegylet elnöke
Forrás: Magyar Kurír

Exc. Ft. Tamás József – A homília

A homília az igeliturgia kiemelkedő része. Az olvasmányokban hirdetett isteni szót a messze múlt kulturális közegeiben írták le és olyan nyelven, amellyel mi már nem állunk érintkezésben. A homília elsődleges feladata éppen ezért az, hogy a mai nyelvbe öltöztesse és kibontakoztassa az isteni ige lehetőségét a mai ember számára. A homíliának azonban misztagógikus szerepe is van, vagyis bevezeti a gyülekezetet a szent titkok ünneplésébe. Így összekötő kapocs is az olvasmányokban elhangzott isteni szó és az Eucharisztia bemutatása között. Ennélfogva nem a liturgia megszakítása, hanem szerves kiegészítő része.

Története. Megtaláljuk a mise legrégebbi ránk maradt leírásában, Szent Jusztinében is. Különösen a nagy egyházatyák idején élte virágkorát. A vaisoni szinódus (529) előírja, hogy a pap rendes körülmények között prédikáljon. A kései középkor prédikációs megújulása csaknem teljesen a szentmisen kívül ment végbe, bár V. Piusz misekönyvében az evangélium utáni beszéd lehetőségeinek felkínálása is megtalálható.

Willem van Herp, 1662 – Szent Antal kenyereit oszt

A Szent Liturgiáról szóló Konstitúció visszaadja a homíliának, mint a liturgia részének szerepét és helyét (52. pont). Vasár- és ünnepnapokra kötelezővé tette minden szentmise számára. Azt hagyta meg, hogy lényege ne csak szövegmagyarázó legyen, hanem a hit titkainak a magyarázata a napi olvasmányokkal és a liturgiával kapcsolatban, és mindenkor a keresztyén ételszabályokra kell alkalmazni ezeket a titkokat.

Bár az igehirdetésnek nem egyetlen eszköze a szentmiseben tartott homília, hiszen mellette adva van még az egyházi sajtó, a rádió, a TV, a tanulmányi munkaközösség, iskola, mégis a szentmisén történő beszéd a többi lehetőséggel nem igen él, egyetlen lelki tápláléka a vasárnapról vasárnapra tartott szentbeszéd. Éppen ez ad az igehirdetésnek olyan nagy fontosságot, és kíván a paptól komoly munkát.

Szeressem a prédikációt. Szeressem a prédikációt hallgatni. Abban az időben, amikor a zsinat előtt csak egy szentmisén volt prédikáció, sokan arra a szentmisére jártak, amelyiken nem volt szentbeszéd. Sokszor azért, mert ez a szentmise rövidebb volt, néha azért, mert nem szerették a prédikációt valamilyen indok miatt. Lehet, hogy nem minden prédikáció remekmű. Egy írónak, egy költőnek, egy művésznek sem minden műve remekmű.

Vianney Szent János életében olvassuk ezt a kedves történetet. Párizsból egy előkelő hölgy eljött Arsba, ahol plébános volt Vianney, mert sokat hallott róla. Amikor meghallgatta prédikációját, azt mondta: ezért kár volt idejőnnöm, Párizsban sokkal szebb beszédekkel hallottam. Vianney Szent János azt válaszolta: *Igaza van, hölgyem. Nem vagyok nagy szónok, tudós sem vagyok, de ha megtenné azt, amit beszédemben mondtam, szentté lenne.*

Nem így vagyunk-e mi is sokszor? Ne az igehirdetőre, hanem arra figyeljünk, hogy Isten mit üzen számunkra.

Istenem, mennyi sok szentbeszédet hallottam már életemben, amelyek alakították életemet. Nem is jutott eszembe sokszor, hogy azokat megköszönjem. Fogadd el most köszönetemet, és áldd meg azokat, akik jó szócsovéid voltak.

Forrás: Tamás József nyugalmazott püspök – Csúcs és forrás

Dr. Jakubinyi György –

Márton Áron püspök és a Szentszék

Amióta elkezdődött Márton Áron gyulafehérvári megyéspüspök boldoggá avatási pere, egyre több életrajza jelenik meg, tanulmányok foglalkoznak vele. Más szóval: az utókor még mindig adós azzal, hogy megírja Márton Áron püspök teljes kritikai életrajzát. Szerény véleményem szerint mind a mai napig Virt László legutóbbi Márton Áron-könyve a legérdekesebb.

Az alábbi tanulmányban csupán egyetlen kérdéskört kísérelnek meg felvázolni: Márton Áron és a Szentszék viszonyát. A téma azért is időszerű, mert a posztkommunista rendszerek ellentmondásos szövevényében egyfelől elidealizáljuk hőseinket, mint olyanokat, akik semmilyen kompromisszumot nem fogadtak el, másfelől a letűnt rendszer alatt üldözött egyháziakat olykor éppen azok bélyegzik meg „kolaboránsokként” és „ügynökként”, akik – ahogy Tomka Ferenc mondja könyvében – „maguk voltak a diktatúra”.

A Szentszék és a kommunista világ kapcsolatára a II. vatikáni zsinat „korfordulója” után éppen a politika-váltás jellemző. Sem XII. Piusz pápa, sem nyomában Mindszenty József bíboros nem tudta elhinni, hogy művelt népek hosszú ideig elviselhetik a kommunista rendszert. Abban reménykedtek, hogy rövid időn belül fordulat áll be. Boldog XXIII. János pápa halálos ágyán bízta meg Agostino Casaroli bíborost, a későbbi államtitkárt, hogy nyisson a Kelet felé: el kell menni a kommunistákkal közös úton addig, ameddig az elvek feladása nélkül lehet – például a közös békeharcban. Ez a Szentszék sokat vitatott Ostpolitikja (keleti politikája). A „főszereplő” nem sokkal halála előtt írta emlékiratai nagy

részét (magyarul is olvasható). Sajnos éppen az erdélyi részek megírása előtt halt meg. A könyv sok olvasóban csalódást okozott: az Ostpolitik nagy vezetője ugyanis nem térhetett ki azokra a kulissza mögötti részletekre, amelyek éppen a szenzációra éhes olvasót érdekelnék.

Az Ostpolitik szűkebb hazánkban is megbotránkozást váltott ki. A kommunistákkal kollaboráló egyházak részt vettek a kommunista békemozgalomban. Az „ellenállók” táborában a béke szó gyakorlatilag nem jelentett egyebet a kommunistákkal való együttműködésnél. A mozgalomban részt vevő lelkészeket „békepapoknak” nevezték. A zsinat után nem véletlenül keltett megütközést, hogy börtönviselt püspökeink és papjaink a szentatya békeszózatát visszhangozták, elítélték a fegyverkezést és a háborút, jöllehet a II. vatikáni zsinat előtt e fogalomhasználat teljességében kommunista sajátosság volt. A katolikus hívő azonban nyugodt volt, mert tudta, hogy a szentatya megmondja nekünk, meddig lehet elmenni a közös békeharcban és mikor kell megálljt parancsolni, mert hitelvet feladni nem lehet.

Voltak olyan főpapok is, akik úgy gondolták: a Rómában kimondott új irányelveket nem lehet helyben alkalmazni, mert ott nem ismerik a mi valós helyzetünket. Vegyük példának a hadvezetést. A parancsnok elrendeli, hogy az ellenséggel nem lehet tárgyalni, mert megbízhatatlan. Védjük álláspontunkat és lövünk, ha támadnak. Tárgyalás nincs. A sorkatona engedelmessé válik. Nincs joga alkudozni parancsnok rendelkezéseire vonatkozólag. Lehet, hogy új parancsnok érkezik, aki másképpen ítéli meg a helyzetet és az ellenséget. Elrendeli, hogy kitűzzük a fehér zászlót, beszüntetjük a lövöldözést és tárgyalni kezdünk – az elvek feladása nélkül. A sorkatona ismét engedelmessé válik. Nem mondhatja azt, hogy ő továbbra is az előző parancsnok rendeletéhez tartja magát. Sőt még joga sincs ahhoz, hogy összemérje vagy felülbírálja a két parancsnok látszólag ellentmondó rendelkezését.

XII. Piusz pápa

Éppen Mindszenty bíboros esetében hivatkoznak erre a hasonlatra. XII. Piusz pápa nevezte ki, és Mindszenty mindenben az ő vonalát tartotta. A zsinat után – az egyházjogban megengedett kereten belül – tiltakozott az Ostpolitik ellen, nem tudta elfogadni. Meggyőződése volt, hogy a le-

mondására való felkérés is ártalmas, hiszen az az általa tévesnek tekintett Ostpolitik része. Ezért nem mondott le önként még pápai felszólításra sem, de amikor VI. Pál pápa az esztergomi érseki széket lelkipásztori okokból megüresedettnek nyilvánította, alávetette magát a rendelkezésnek. Megtartotta a „hadvezetés” fegyelmét, még ha nem is értett egyet vele. Boldoggá avatása folyamatban van.

Megismétlődött az antiókhiai jelenet (Gal 2,11-14): Pál szemére veti Péter apostolnak, hogy nem jár el az evangélium szellemében, de eszébe sem jut emiatt külön egyházat alapítani a pogányságból megtértek számára.

Mi volt az álláspontja ebben a korban Márton Áronnak, püspöki szolgálata (1938–1980) idején?

Köztudomású volt, hogy a román konkordátum (1927, 1929, 1930 végrehajtása) céljai között román nacionalista nyomásra magyarellenes intézkedések is voltak. A bukaresti érsekséget az ország egységes római katolikus metropolita-érsekségévé tették, alárendelve szuffraganeus püspökségekként Jászvásárt, Erdélyt, Szatmár–Nagyváradot és Temesvárt. Csökkenteni kellett a magyar római katolikus püspökségek számát (Szatmár és Nagyvárad egyesítése „*aeque principaliter*”, egy püspök, két egyenlőképpen önálló egyházmegye). Csak németeket lehetett püspöknak kinevezni, mert a román vezetés a római katolikus magyarok jó részét „*erővel elmagyarosított sváboknak, románoknak, ruténeknek*” stb. tekintette. (Az 1930-as római katolikus püspök-kinevezések: Augustin Pacha apostoli kormányzó, c. püspök első temesvári megyéspüspök lett, az egyesített Szatmár–Nagyvárad élére a temesvári sváb Stefan Fiedler került, Gyulafehérvár–Erdélyben pedig a beteg Majláth püspök segédpüspöke [jogutódlással] 1936-ban Adolf Vorbuchner lett – német apa, magyar anya gyermeke.) Felállították a szamosújvári katolikus örmény kormányzóságot, élén Sahak Kogian örmény kormányzóval, aki nem tudott magyarul. Az erdélyi katolikus örmények ugyanis 250 év alatt teljesen elmagyarosodtak, csak a rítust tartották meg.

Az akkori bukaresti nuncius, Andrea Cassulo józanul látta, hogy ez a helyzet hosszú távon tarthatatlan. Amikor Vorbuchner megyéspüspök 1938. szeptember 10-én 48 éves korában cukorbetegségben meghalt, Cassulo bizonyította a Szentszék előtt, hogy Erdélyben a magyarok – sőt többségben székely-magyarok – élére nem lehet ismét bánsági németet állítani. Ő ajánlotta a Szentszéknek a viszonylag fiatal Márton Áront, székely embert, kolozsvári egyetemi hitszónokot és választott plébánost, akit a nuncius jól ismert és tisztelt.

A nuncius ajánlásában azt is kiemelte, hogy a román kormány biztosan elfogadja Márton Áront, mert nem exponálta magát sohasem magyar nacionalista mozgalmakban. Virt László azt is kiemeli könyvében, hogy Cassulo nuncius gyakorlatilag Vorbuchner halála után azonnal, szeptember 14-én – tehát négy nap múlva! – kinevezte Márton Áront apostoli kormányzónak, mert ehhez a konkordátum szerint nem kellett a román kormány beleegyezése. Ezzel Cassulo előre befolyásolta Márton Áron decemberi püspöki kinevezését, amelyhez a román kormány is hozzájárult. Érthető a nagy öröm és lelkesedés, mert Márton Áronban már így is mindenki a leendő főpásztort látta, ugyanakkor egy székely pap kinevezése az adott nacionalista légkörben igazi sikernek számított. S ebben az oroszlán-rész Andrea Cassulo nunciúsé. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy a román kormány 1946-ban a nunciust „magyarbarát-

sága miatt persona non grátának nyilvánította, és Cassulónak 1947. február 18-án el kellett hagynia az országot.

A kommunisták félhivatalos (1944. augusztus 23.), majd hivatalos (1947. december 30.) hatalomátvételekor Márton Áron a mindig pápahű katolikus álláspontot képviselte. Kikértem, hat évnyi börtön – a szovjet mintára fogant forgatókönyv ismerős minden volt kommunista országban. Néhány államban sikerült megszervezni a hivatalos „*békepapi mozgalmat*”, amelynek tagjait a Szentszék kiközösítette. Erdélyben nem sikerült létrehozni ezt, a papok és egyháziak ellenállása miatt. De tudjuk: egyéni kollaboránsok igenis voltak.

1955-ben Márton Áront hazaengedték. „*Kellemetlen helyzet*”. Mindkét rítus katolikus püspökei – már akik még életben voltak – mind börtönben sínylődtek. Márton Áron tudta, hogy otthon majd azt gondolják: szabadon bocsátásának ára volt. Ő azonban tisztának tudta lelkiismeretét. Tudta, hogy azért engedték ki, mert másként nem lehet fegyelmet tartani az egyházmegyében: a papság megoszlott az államhű, kánonjogi szempontból azonban törvénytelen gyulafehérvári egyházmegyei közti vezetés és a titkos ordináriusok között. Az állam azt várta Márton Árontól, hogy rendet teremtsen. Ő azonban nem azt vállalta, hogy általa állami irányítás alatt éljen az egyház. Ezért már másfél év múlva csakis háziőrizetben folytathatta egyházmegyéje vezetését. Tíz évig tartott ez a helyzet. Márton Áron nem alkudott. Még akkor sem kért engedélyt kényszerlakhelye elhagyására, amikor rokonait temették. Amihez született emberi joga volt, azt sem koldulta kommunista hatóságtól.

Amikor Márton Áron 1955-ben hazatért, sokan azt várták, hogy most lesújt a kollaboránsokra. A püspök elrendelte, hogy mindenki, aki részt vett az állami irányítású mozgalmakban, tartson lelkigyakorlatot, és kijelölte az atyákat, akik a kollaboránsokat feloldozhatják. Mindenkinek megbocsátott, és ezzel mindenkit megnyert, még ha néhány élő vértanú ezt nehezményezte is. Pedig ez volt a valóban keresztény eljárás!

Az is igaz, hogy bizonyos esetekben a „*jelesebb*” kollaboránsokat lefokozta, az állam által adományozott főesperesi helyüket el kellett hagyniuk, s ezeket soha nem részesítette szentszéki kitüntetésben, sohasem terjesztette fel püspökjelöltné sem, bár tudásuk és rátermettségük alapján lehetett volna.

Legenda az, hogy Márton Áron börtönbe vettetése előtt szigorú főpásztor volt, s csak a börtönévek után lett az általunk ismert jóságos, megértő öreg püspök. Igaz, hogy Szépvízen például a letartóztatása előtti időben, püspökjáraskor interdictumot hirdetett ki, mert a hívek egy része a felfüggesztett plébános mellett állt ki és a püspököt megdobálta. De az is igaz, hogy a börtön után is alkalmazott egyszer interdictumot.

Márton Áron is – mint minden ember és Krisztust kereső keresztény – egyféle lelki-szellemi változáson, fejlődésen ment át, de ez a fejlődés nála a szentekre jellemző elmélyülést jelentette Krisztusban, aki maga a Szeretet. *(folytatjuk a következő lapszámban)*

Forrás: Keresztény Szó, 2005/9
Jakubinyi György apostoli kormányzó, nyugalmazott érsek

Sebestyén Péter – Fonák farsang

Belebújni a másik bőrébe. Kinevetni a hatalmast, a győztest, az erősebbet, az elnyomót. Kicsit az lenni, ami nem lehetek. Ledobni a szerepet és maskarával fedni a valót. Ezzel álcázni lehet az igazságot, meg lehet tévesztetni a naiv szemlélőt, ki lehet gúnyolni a normalitást, fricskát lehet dobni az elvárásoknak, sőt önfeledten örülni lehet az életnek. Mintegy fittyet hányva a szabályoknak: ne vedd komolyan magad, s mást se. Minden csak játék! Mindaz, ami-
ben élsz, amiről meggyőződted, ami megtart téged, az nem komoly, csupán egy rád erőltetett „konjunktúra”, gender...

Síratják a lányok a farsangi bőgőt

Úgy tűnik, manapság állandó farsangot élünk. Ez a fajta szerepjátszás, kettős élet egyre elfogadottabb, egyre természetesebb. Élünk az istenadta természetből, őseink, génjeink, hitünk kincseiből, de azt arra használjuk fel, hogy fűgét mutassunk neki. Kifordítunk mindent a fonákjára, és azért harcolunk, hogy jogunk legyen nem normálisnak lenni. A szabadság is csak arra jó, hogy nemet mondjunk arra, ami igaz, szent, jó és szép.

Hogy eldobjuk, pocséknak, lejárt lemeznek tartjuk azt, amiben nevelkedtünk és amiből létezünk. A szavak jelentése elerőtlenedik, a negatív jelentést pozitív csengéssel ruházzuk, fel, és úgy felerősítjük médiás hátszéllel, hogy az könnyedén átmenjen a társadalom mosott agyának ingerküszöbén. Annaira, hogy az legyen a minta, a követendő példa. Ha például őshonos kisebbségről beszélünk, kinevet a többség, hisz mindenki jöttment, mindenki vándorolt e tájon. Nahát. Ha a családért küzdünk, megjelennek az elváltak, a szinglik, a ferde hajlamúak, és sírva követelik az elismerést, hiszen ők el vannak nyomva, hátrányosan megkülönböztették őket.

Küzdenénk népünk jogaiért, az autonómiáért, máris rasziszták, militaristák, idegengyűlölők lettünk. Többet ten-
nénk a pedagógusokért, de akkor mi lesz a gyermekekkel...? Ha például egy osztályban húszan hiperaktívak, és tíz gyerek marad „rendes”, akkor mind a húsznak joga van speciális oktatásra, odafigyelésre, és akkor ki foglalko-

zik majd a rendesekkel? Vagy: mihez viszonyítjuk a normalitást?

Mindent a munkavállalókért, de akkor mi lesz a munkaadókkal? Több fizetés kellene, de akkor miért kell több adót fizetni? Harcolunk a női egyenjogúságért, de akkor hogyan lehet karriert építeni és édesanyává válni? Élni szeretnénk, utazgatni a világban, gyűjteni az élményeket, de akkor mikor és hogyan alapítsunk családot? Küzdenénk a szülőföldért, de külföldön többet ér a pénz?... Akkor balek, aki itthon marad? Vagy fészbukon mentenénk meg a hazát? Ki dönti el, mikor van a többségnek vagy a kisebbségnek igaza? És egybe lehet-e mosni mindenfajta „kisebbséget”, például egy másfélmilliós államalkotó nemzeti közösséggel? Vagy attól való félelmünkben, hogy az állami többség politikájában ez visszaüt, hagyjuk a dolgokat a maguk men-
tére, a piac, az unió ügyis megoldja?...

Minden engedmény csak olaj a tűzre. Minden „érzékenyítés”, puhítás, csak aláássa az önfegyelmet, a normalitást, a törvények és az erkölcsi rend harmóniáját. A bűnös szabadság, a folytonos lazítás, a törvények kijátszása, a kiskapuk szaporodása csak oda vezet, hogy még jobban elhalványul az erkölcsi felelősség. Békeidőben ez a nagy kísértés: *’Vedd át a másik szerepét! Ne érezd magad jól a bőrödben! Légy más! Isten eltitkol tőled valamit, féltékeny rád. Szakítsd le a gyümölcsöt, akkor te leszel a vezér!’* A kísértő azt szeretné, hogy az életed ne Istenhez legyen hasonlatos. Inkább legyen egy őrző álarcosbál. Egy vég nélküli farsangi kavalkád.

Ha csak a bennünk hangoskodó, földi boldogságot hazudó Kisértőre hallgatunk, lassan önként adjuk fel szabad akaratomat, – amellyel nemet is mondhatnánk eme farsangi vírus-osztogatónak. Mert a kegyelemmel együttműködve le is győzhetnénk a bűnt. Ami, látjuk: társadalmi méreteket ölthet. A lelkiismeret Isten hangja. Iránytű, mely hozzá viszonyítva mondja: mi a jó és mi a rossz. Szól a tett előtt, alatt és után is.

Farsangi bőgőtemetés

Legalább a farsang után illene észhez térni. Legyen elég az alakoskodásból. Alljunk ki magunkért, a külső-belső szemfényvesztés ellen. Bízunk a Mesterben, aki előttünk jár, aki legyőzte a gonoszt. Ő sosem volt képmutató. Fénylő arca a mi útjainkat is megvilágítja. Ha vele járunk, nekünk sem lesz szükség alakoskodásra.

Akkor lenne veszítenivalónk, ha Őt veszítenénk el.

Forrás: peterpater.com

Tóth Tihamér – *Mi Atyánk...*

Egy régi történetíró, Carthagenai szerint Vespasiánus császár idejében a római szenátus azon tanakodott, hogy a sok isten közül a legfőbbet, a legjobbbat hogyan kellene nevezni. Az egyik a «Gazdagság istene» kifejezést ajánlotta; a másik szerint a «Bölcsesség istene», a harmadik szerint a «Hatalom istene» stb. nevet kellene neki adni. Végül is felállott az egyik szenátor és így szólt: „Szerintem a «Jóság istene» nevet kell neki adnunk. Mert ha «Gazdagság istenének» nevezzük, mi lesz a szegényekkel? Ha «Bölcsesség istenének», ki törődik az egyszerű emberekkel? Ha «Hatalom istenének», ki törődik az alattvalókkal? Ha tehát azt akarjuk, hogy az az isten mindenkié legyen, neve csak a «Jóság istene» lehet.”

Íme, édes fiam, már ez a nemes pogány lélek megsejtette, hogy a világ Teremtőjéről és fönséges Uráról akkor lesz legszebb fogalmunk, amikor Őt jószágos Atyának szabad majd neveznünk.

Hogy Isten nekünk Atyánk, az ma már előttünk – az Úr Jézus tanítása óta – egészen megszokott kifejezés! De Krisztus előtt erre a melengető igazságra, erre a legmélyebb tisztelettel és leggyöngédebb szeretettel teljes megszólításra egyetlen vallás sem tudott rájönni. Még az ószövetségi kinyilatkoztatás is inkább a fönséges és félelmetes hatalmú Urat ismeri. Hogy az Isten nemcsak hatalmas Úr, hanem legkisebb teremtményét is szeretettel magához ölelő Atya, azt csak az Úr Krisztustól tudjuk. Amikor u. i. az apostolok egy ízben arra kérték az Urat, hogy tanítsa meg őket imádkozni, az Úr ekkor tanította meg őket az örökké emlékeztető imára, a «Miatyánk»-ra. (Mt 6,9-12.)

Mit jelent ez a gondolat: Isten az én Atyám. Mily mélységét a felmérhetetlen szeretetnek! Mily átfoghatatlan tömegét a fölemelő gondolatoknak! Jelenti 1. hogy én teljesen Istené vagyok, és 2. hogy Isten teljesen az enyém!

1. Teljesen Istené vagyok! Övé, mert Isten Teremtőm, aki örök időktől fogva maga előtt látta a teremthető, létbe hívható lények végelemláthatatlan tömegét, és ebből a rengeteg lehetséges lénytömegből annyi ezernyi és milliányi más lény mellőzésével megteremtett engemet.

Engemet! Hát miért éppen engemet? Talán én jobban szolgálom Őt, mint annyi ezernyi mások szolgálták volna, ha Isten őket is életbe hívja? Nézem eddigi életemet és – jaj, – nem mondhatom, hogy igen? Talán én jobban szerettem Őt? Talán jobban küszködöm a bűn ellen? Talán erősebb vagyok a kísértésben? Talán több örömet szerzek neki?... Eddig, sajnos, nem így volt. De majd aztán! Ugye, így lesz, fiam!

Mert látod, ezt jelenti az a fönséges gondolat: Isten az én Atyám. Jelenti, hogy teljesen Istené vagyok.

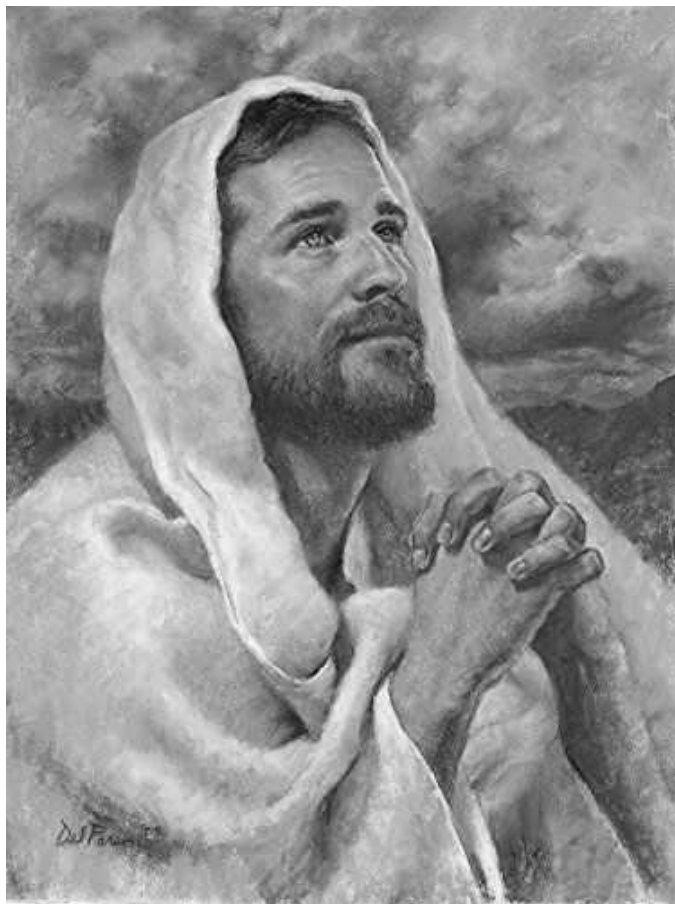
2. De jelent még mást is! Azt is jelenti, hogy Isten teljesen az enyém! A nagy Isten végtelen fönsége rám borul, betakar, elrejt, éltet! Leköti magának értelmemet, leköti akaratomat, leköti szívemet, magához igéz, magához láncol. Nincs annál fenségesebb, vigasztalóbb gondolat, mint amit a zsoltáros kifejez:

*«Uram, a szemed rajtam, te ismered engemet,
Távolnan érted gondolatomat,
Te tudod minden álltom-ültömet.
Látsz, ahol járok s ahol nyugszom.
És ismerős vagy minden utamon.
A szó még el sem érte nyelvemet,
S te mindenestül máris ismered.*

*Mindenfelől körülölel karod,
Kezedet rajtam nyugtatod.
Te lelked elől hova volna mennem,
És színed elől merre menekednem?
Egekbe hogyha hágok: jelen vagy,
Pokolba ágyam vethetem: velem vagy.
Naptámadatnak szárnyára ha kapnék,
Tenger legszélső nyugatén ha laknék,
Oda se visz más, csak a te kezed,
És jobbod rólam el ott sem veszed».*

(158. zsoltár.)

Ha akarnék, sem tudnék elbújni Isten elől. Vagyis: de-hogy is akarok elbújni, hanem bármily megpróbáltatás érjen, inkább odahajtom fejemet, szegény, szomorú fejemet Isten atyai keze közé; odahelyezem szívemet, szenvedő szívemet Isten atyai szívére, és akkor megint célja lesz életemnek, mert aki magát odaadja az Istennek, azt az Isten visszaadja önmagának, életének, munkakedvének. Istent szívom magamba, kitárom a lelkem, kinyitom a szívem; Ő a levegőm, éltető világosságom, így legyen az mindig: egy percet se Nélküle, egy percet se távol Tőle, egy percet se bűnben!

Valahányszor imádban kimondod a nagyszerű szavakat: «Mi Atyánk...», valamiképpen erezd át azt a fönséges gondolatot, amit e két szó magában foglal. Azt a fönséges gondolatot, hogy Isten Teremtőd, Életben tartód, Gondviselőd, Jóakaród, Támogatód, Mindened, – Atyád! Atyád, aki szeret akkor is, ha sújt; aki javadat akarja akkor is, ha büntet; Atyád, aki ismeri minden bajodat, szomorúságodat; látja könnyeidet, virrasztásban átszenvedett éjszakaidat, megpróbáltatásaidat, szenvedéseidet és hűséggel kitartó lelkedet ezzel vigasztalja: «Ego ero merces tua magna nimis», «Én leszek a te igen nagy jutalmad».

Forrás: Tóth Tihamér – Krisztus és az ifjú

Kempis Tamás –

Krisztus követése – gondolatok

Nincs olyan szent szerzetesrend, olyan eldugott zug, ahol ne érne utol a kísértés, a megpróbáltatás. Ember amíg csak él, teljesen sohasem lehet biztonságban a kísértésektől, mert bennünk van a kísértések forrása: hiszen rosszra hajló akarattal születünk.

Amint az egyik kísértés visszahúzódik, egy másik üti fel a fejét; mindig van, ami gyötörjön, mert elvesztettük hajdani kincsünket: a háborítatlan boldogságot.

Sokan azon igyekeznek, hogy elfussanak a kísértések elől: de még jobban beléjük bonyolódnak. Pusztán futással nem győzhetünk: de a türelem és az igazi alázatosság által minden ellenségünknel erősebbek lehetünk.

Aki csak az alkalmakat kerülgeti, de a bűn gyökerét ki nem irtja, kevésre megy. Sőt mind gyorsabban visszatérnek hozzá a kísértések, s a dolga rosszabbra fordul.

Lassan-lassan, kitartó türelemmel – ha Isten segít –, jobban győzedelmeskedel, mint nyers gorombasággal és önfejlő heveskedéssel. Ha kísértés gyötör, gyakran kérj tanácsot; a kísértésben lévővel pedig ne bánj keményen, hanem vigasztalással támogasd, amint kívánnád magadnak is.

Minden gonosz kísértés kezdete a lélek állhatatlansága s a kishitűség. Mert amint a kormány nélküli hajót ide s tova hánnyák a habok, úgy sokféle kísértésbe esik a lagymatag és kitűzött jó elhatározásához elszántan nem ragaszkodó ember.

Bíró Jolán-Ilona –

Az ember test és lélek egyidőben

Mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet.

– Szent Pál – Galata levél 6, 8 –

Az öröm boldogságot eredményez, ami kielégíti a szívet. A szív által eljuthatunk a lélekhez, amely csak akkor érleli Istennek tetsző gyümölcseit, ha az imaéletet nem hanyagoljuk el. Ahol e kettő között nincs egyensúly, ott az egyik vagy a másik sorvadásnak indul. Sem a lelket, sem a testet nem szabad elhanyagolni, mert *Ép testben ép lélek* működik, amely fordítva is igaz. Ott ahol a lélek megfelelő gondozást kap ott a test sem sínylődik, mert az ép lélek által megtaláljuk betegségeinkből a kiutat vagy ha azt nem is, de az értéket, azt igen, akár a földi, akár a mennyei orvosunk által.

Isten mindig jóságos szülőként tekint ránk. Ő az, aki mindig csak a javunkat akarja, még akkor is, ha mi egyet s mást másképp képzelünk el. Ő mindent megad nekünk, ami üdvösségünk szempontjából szükséges. Bizzunk benne, mert ő ott áll mellettünk, örökös felettünk. Ezért tekintetünket emeljük hát fel. Földi dolgaink közepette is pillantgassunk feléje, olykor még felejtünk is rajta szemünket. Keressük, kutassuk, vegyük észre akarátát és teljesítsük azt. Vessük el, dobjuk ki azt, ami ellentezik az Ő elképzeléseivel.

Merjünk ígérni neki, de ne könnyelműen a pillanatok hatása alatt, hanem maradandóan. Tartsuk is számon azokat. Figyelmeztessük állandó jelleggel önmagunkat erre. Legyünk éberek, még akkor is, ha fáradtak vagyunk. Még akkor is vigyázzunk arra, mit beszélünk vagy teszünk.

Ne azt mondjuk, amit mások szeretnének hallani tőlünk. Ne azt tegyük, amit mások elvárnának tőlünk. Inkább igyekezzünk Isten eszközeivé válni minden körülmények között. Neki nincs sem szája, sem keze, sem lába.

Legyünk mi azok, akik az Ő elképzeléseiben eszközökké válunk. Azt mondjuk, amit Ő szeretne általunk közölni. Azt tegyük, ami elősegíti az Ő terveit.

A keresztség által mindenki részesült az általános pap-ságban. Ezért feladatunk hallgatni Isten szavára, mert csak így valósulhat majd meg, hogy egy nyájja kovácsolódjunk, ahol Mennyei Atyánk a pásztor. A bárány mindig készségesen hallgat az őt terelőre, de ugyanakkor felhasználja adottságait, amit az Úrtól kapott.

Az ész is tőle származik, az Ő ajándéka. A hit terén is jó, ha képezzük magunkat. Nem elégedhetünk meg a kapott talentumokkal. Aki ilyen irányba is nyitogatja értelmét az jobban megismeri, és mégjobban megszereti azt, akit a legjobban szeret. Helyes irányt vehet így életünk: a legfőbb cél felé irányulhat, még akkor is, ha netalán olykor mégis holt vágányra kerülünk. Könnyebben észre vesszük botlásainkat, könnyebben kievickélhetünk a zsákutcákból. Ehhez mindig kérjük ki a Szentlélek segítségét, irányítását. Ő az, aki a kelő időben alkalmassá tesz arra, ami a mi feladatunk.

Ha teret hagyunk neki és nem állunk neki ellen, akár figyelmetlenséggel, türelmetlenséggel vagy bármi mással, akkor abból mindig valami jó kerekedik ki. Örüljünk ezeknek, de becsüljük meg az apró örömeket is. Ne vágyjunk többre, mint amennyit az Úr megadna nekünk.

Vegyük észre az Ő segítő kezét. Fogadjuk el ezt még akkor is, ha ez nem egyezne azzal, amire mi vágyunk. Ne süket fülekre találjon jóságos szava. Ez engedelmisséget követel tőlünk, nem áldozatokat. Az ilyen ember szelíd báránná alakul, még akkor is, ha természete ellentezik ezzel, mert Isten mindenkit formálni tud, alakítani, ha megengedjük neki. Tanuljunk meg ráhagyatkozni a legfőbb jóra, mert csak akkor lesz teljes iránta való szeretetünk. Teljes odaadással, becsületességgel, Istenre való figyelésünkkel éljük meg hivatásunkat az élet bármely terén.

Nem a félelem lelkét kaptuk Istentől, hanem a gyermeki bízalom lelkét. Ezért vigyázzunk, mert: *A hallgatás is bűnös lehet. Elmulasztunk egy kérdést, egy közlést, dicséretet, vigaszt, felvilágosítást, bűnbevallást, megbocsátást, vallomást; mindannyiszor a megoldást adó, enyhítő, segítő igent – a mentő szót nem mondjuk ki,* – ahogyan azt Joseph Johannes von Görres mondja. Emberi kapcsolatainkat pedig az irgalmasság fényében éljük meg, mert ne feledjük el soha: mi is irgalomra szorulunk.

Igyekezzünk tehát emberi mivoltunkkal testi és lelki adottságainkkal Istennek tetszően gazdálkodni, mert mindkettőről számot kell majd adnunk Urunknak, Teremtőnknek.

Törekedjünk a békeségre Istennel és emberrel egyaránt és törlesszük számláinkat úgy a lelkiekben, mint az ezt hordozókban még ebben a világban, hogy öröm legyen majd a Vele való találkozás.

Tanácsok szülőknek a gyermekek nevelésében

Szülőként komoly ráhatásod lehet gyermeked önbizalmának fejlődésére; a szavaid ugyanis idővel a belső hangjává válnak majd. Ne feledd: a pozitív megerősítés azért is áldásos hatású, mert arra ösztönözöd általa a gyereket, hogy továbbra is ilyen jól viselkedjen – így mindenki jól jár.

Önbizalomnövelő mondatok, mellyel erősítheted az önbecsülését:

1. Meg tudod csinálni!

Ez a gyereknevelés egyik varázsmondata. Fontos, hogy születésétől kezdve érezze a bizalmadat, hogy mindig a legjobb oldalát lásd, hogy higgy benne és a képességeiben. A pozitív megerősítés szárnyakat ad – a negatív kifejezések viszont szinte vonzzák a bajt. Ha azt látod, kemény fába vágta a fejszét, akkor is próbáld meg kerülni az olyan mondatokat, mint „Ha így folytatod, meg fogsz sérülni / le fogsz esni / ki fogod önteni”, stb. Inkább higgy benne és biztasd: „Tudom, hogy képes vagy rá – meg tudod csinálni!”.

2. Szeretlek!

A szó, amit minden nap hallania kellene tőled.

3. Ez bátor / kedves / szép / rendes volt tőled!

Az „ügyes voltál” mellett számtalan más módon is megdicsérhetjük a gyereket. Törekedjünk arra, hogy amikor csak lehet, pontosabban fogalmazzuk meg, hogy épp miért volt ügyes.

4. Tudom, hogy sikerülni fog!

Mi sem motiválóbba annál, mint hogy tudjuk: bíznak bennünk. A sikerélmény pedig több önbizalomhoz vezet.

5. Hiányoztál!

Boldoggá és magabiztossá tehetjük ezzel az egy szóval minden nap, amikor érte megyünk az óvodába, iskolába.

6. Figyelek rád!

7. Büszke vagyok rád!

Ez az a mondat, amit egyre kevesebbszer hangoztatunk – pedig sosem lehet túl sok belőle.

8. Hiszek benned!

A legerősebb inspiráló erő, ha hiszünk magunkban és mások is hisznek bennünk – gyerekkorban a szülő bizalma a kicsi képességeiben minden más felett áll.

9. De jó, hogy itt vagy!

10. Számíthatok rád?

Fontos, hogy érezze: ő is fontos és hasznos tagja a családnak, akinek számítanak a segítségére.

11. Különleges vagy!

12. Vicces vagy!

13. Köszönöm, hogy segítettél!

Ne menjünk el szó nélkül a segítségére mellett, akkor se, ha természetesnek vesszük, hogy elvégezte a feladatait.

14. Tudom, hogy ezt utálod; mégis megcsináltad!

15. Ezt nem sokan csinálták volna ilyen szépen, mint te!

16. Látszik, hogy nagyon sokat dolgoztál ezen!

Vegyük észre, ha sok energiát fektet egy rajzba, egy LEGO-építménybe, vagy bármi másba.

17. Tudom, hogy nehéz, de képes vagy rá.

Ezzel a megállapítással kitartásra ösztönözheted, és megerősítheted benne a hitet, hogy bármire képes, amit csak a fejébe vesz. Ezzel a hozzáállással pedig tényleg elérheti a komolyabb céljait is.

18. Mondd utánam: „meg tudom csinálni!”

Bármire képesek vagyunk, ha bízunk magunkban és a környezetünk is hisz bennünk: így működik a Pygmalion-effektus, melyet már számos kísérlettel igazoltak.

19. Hogy csináltad?

Ha kérdezel, látja, hogy érdeklődsz, és érzi, hogy újat tud mondani neked – ez mindenképp önbizalommal tölti majd el.

20. De jó, hogy itt voltál; nélküled nem sikerült volna!

Ő mutatta az utat, amikor a többiek nem tudták, merre kell menni? Eszébe jutott a boltban valami, amit meg kellett venni, de kiment a fejedből? Mondd ki és éreztesd, hogy hálás vagy neki.

21. Láttam, hogy keményen próbálkoztál. – Még ha nem is sikerül, amit eltervezett, mindig értékeljük az erőfeszítést!

22. Tudom, hogy nehéz, de korábban már sikerült! Emlekszel? – Ha volt ilyen, emlékeztess rá, amikor épp feladná. Ez arra ösztönzi majd, hogy újra és újra próbálkozzon, akkor is, ha nem megy valami elsőre.

23. Nem baj, ha nem sikerül – a lényeg, hogy megpróbáltad. – Fontos, hogy tudja: mások is követnek el hibákat, még a felnőtteknek sem sikerül minden elsőre – nem vele van a baj, ha valamit nem tudott megcsinálni.

24. Na gyere, próbáljuk meg együtt! – Néha elkél egy segítő kéz – ha nagyon nem boldogul, ne hagyd, hogy feladja; inkább próbáljátok meg együtt megoldani.

25. Szerinted hogy tudnánk ezt megoldani?

Kérjük ki a véleményét – érezze, hogy fontos a szava, számítunk az ötleteire.

26. Nem számít, mi történt; akkor is szeretlek.

A feltétel nélküli szeretetedre nagyobb szüksége van gyermekednek, mint bármi másra. Az egyik legfontosabb lecke a szülővé válás során, hogy hagynunk kell, hogy gyerekeink a saját útjukat járják és el kell engednünk a korábbi elképzeléseinket – olyannak fogadjuk el őket, amilyenek. Ha nem tudunk szabadulni az elvárásainktól, amiket folyton rájuk akarunk erőltetni, egyenes út vezet a viszony megromlásáig és az elhidegülésig – mindez már számtalan szülő-gyerek kapcsolatot keserített meg. Olvasd el, miért sorsmeghatározó az elfogadó szülői attitűd!

27. Olyannak szeretlek, amilyen vagy!

28. Értékes vagy!

29. Igazad volt és én tévedtem.

Ha ilyen történik, ne menjünk el mellette szó nélkül.

30. Ne haragudj! – Merjünk bocsánatot kérni, ha mi hibáztunk, ha megbántottuk.

31. Nem vagy rossz, csak rosszat tettél.

Sose a gyereket minősítsük, vagy állítsuk be rossznak, hanem a tetteit. Fontos, hogy akkor is tudják, amikor épp rossz fát tettek a tűzre, hogy szeretjük őket – csak az aktuális viselkedésükkel van problémánk. Miért ne kellene megölelned a gyerekeidet? Ha szörnyen viselkedtek, akkor tettüket ítélj el.

Forrás: felelosszulokiskolaja.hu

Benedek Elek – Az öregek

Az öregekről mondok mesét, gyermekek, hallgassatok ide! Egyszer egy obsitos katona megy, mendégél hazafelé, s amint megy egy falun keresztül, látja, hogy kint ül a kapuban egy ősz öregember, s bög keservesen, hogy csak úgy zengett a falu belé. Kérdi az obsitos:

– Ugyan bizony miért sír kend, öregapám?
– Jaj, hogyne sírnék, édes fiam, mikor megvert az édesapám.
– Ne mondja kend! Hiszen kend is van legalább százeszterendős, csak nem él az édesapja?
– Hát, ha nem hiszed, fiam, eredj, menj be az udvarba. Nézd meg, éppen fát vág az apám!

Bemegy az obsitos, s hát csakugyan ott van egy még öregebb ember, s vágja a fát, hogy egy legény sem vághatta volna különben. Köszönti az obsitos: – Adjon isten jó napot, öregapám! Ugyan bizony hogy volt lelke megverni a fiát?

– Hát hogyne vertem volna meg, mikor nem fogadott szót a nagyapjának!

– Ne te, ne, mit beszél kend?! Hát még az apja is él kendnek?
– Hogyne élne! Eredj csak be a házba, ott ül a góc alatt, s pipázik. Nézd meg, ha nem hiszed! – Bemegy az obsitos. S hát csakugyan ott ül az öregember a góc alatt. Nagy füstöket eresztget a pipájából, s morgolózik az unokájára, hogy így, meg úgy, csak még egyszer ne fogadjon szót neki, majd hátraköti a sarkát. Köszönti az obsitos az öregembert, s kérdi:

– Ugyan bizony, öreg apámuram, hány esztendő lehet kigyelmed?

– Hej, édes fiam, azt én nem tudom. Hanem menj el a paphoz, aki keresztelt. Az majd megnézi a matrikulában.

– De már, öregapám, ne tréfáljon, csak nem él még az a pap is, aki kendet keresztelte?

– De biz' Isten, Krisztus úgy segítjen, él biz' az, fiam. Ha nem hiszed, nézd meg! Bizonyosan otthon találod, mindig olvassa a Bibliát. Elmegy az obsitos a paphoz. Hát az csakugyan ott ül az asztalnál. Előtte az öreg Biblia. A szemén egy nagy okularé, s babukol, olvasgat belőle.

– Szerencsés jó napot kívánok, tisztelendő szentatyám!

– Hozott Isten, édes fiam! Hát mi jóban jársz? Talán bizony páros életre készülsz?

– Nem készülök én most, tisztelendő szentatyám, hanem azt szeretném megtudni, hogy ez s ez az öregember hány esztendő lehet?

– Biz' azt én, édes fiam, könyv nélkül nem tudom, hanem mindjárt megnézem a matrikulában. – Feláll a pap. Megy a könyves tékához, hogy kivegye a matrikulát. Azám! A téka be volt zárva.

– Na, édes fiam – mondá a pap –, erősen sajnálom, de a matrikulát elé nem vehetem, mert nincs itthon a kulcs. Magával vitte az édesanyám a szőlőbe! – Ha a papnak az anyja a kulcsot el nem vitte volna, az én mesém is tovább tartott volna. Itt a vége, fuss el véle!

Fekete István – Az erdő ébredése

Amikor még Február fagyos csizmái kopognak a hegyeken, s az öregező tél önmagáról dúdol jeges nótákat a fenyőknek, lent a völgyekben megpuhul a szélhordta avar, és a mezőkön bogarászó varjak felnéznek a felhőkre, hogy valahonnan délről nem hoztak-e valami üzenetet.

Mert ilyenkor már van valami a levegőben, amitől elcsendesedik a fák orgonája, figyelve kihúzzák magukat az öreg bükkök, és a som rügyeit úgy csiklandozza valami belülről, hogy már alig férnek bőrükbe. Esténként puha köd leng a patakok ágya felett, különös vajúdó párát lehel föld, amelytől

megreszketnek az alvó lepkék bábbölcsőjükben, és álmosan fintorog a mókus meleg téli fészékében.

S ha felsüt a nap, nyújtózkodik az erdő. A fák korhadt ágakat dobnak le magukról, az utak kezdenek felszáradni, a szél a téli sziszegés helyett lágyabb suhogással fészeli az erdőt, s egy regelen a bokrok alatt kinyitja ezer, fehér csillagszemét a hóvirág.

Hideg van még ilyenkor, s a hidegnek nincs más színe, csak a fehér. Utána jön a sárga, a kék, a lila, a rózsaszín és legvégül a nyár ragyogásában a pipacs égőpiros lángolása. De ez messze van még. Az erdő, a nap most még nem tud kis cselédeknek sem színt, sem illatot adni. De nem is kell. A természet éledése lassú és lágy, mint a simogató anyai kéz. Nem melegedik fel egyszerre, mert ez elpusztítana mindent, hiszen a fák magukban hordják még a téli dermedést, az állatok magukon a téli bundát, és tehetnek molyzsákba, mint az emberek.

Rendre, rendre: sorjában. A fehér szín után jön a sárga, a hóvirág után a déli domboldalakon, mintha maga a kén virágzott volna ki, szinte nevetnek a sombokrok sárga csokrai, alattuk pedig a tavaszi kankalin majdnem ugyanolyan színű kis virágai. És ha felsüt a nap, az öregerdő mélyén, mintha a tavasz orgonája szólalna meg, búgni kezd az első vándor, távoli tájak fészekrakó üzenetét hirdetve: búgni kezd a vadgalamb. Lágy ez a hang; nem kiált, nem harsog, nem rikolt, csak szétfolyik, mint a sóhajtás, és meghallja mindenki.

A mókusok kidörgölik szemükből az álmot, a harkály elhallgat értelmetlen kopogtatásával a beteg fák mellkasán, a patak száradó partján vidáman futkos a barázdabillegető – aki szintén most érkezett külszági útjáról –, a földben megmozdulnak a giliszták és egyéb dermedt férgek, a hangyabolyban akkora a sürgés-forgás, mintha vásárra készülének, a tavak hideg téli kékje meleg barnára válik, s a halak megmozdulnak iszapágyukban, ahová még októberben feküdtek; a napsütötte erdő felett reszketni kezd a levegő, melynek érintésétől elindulnak a nedvek a fákban, és az alvó rügyek duzzadtan lesznek, mint az élet ígérete.

És ekkor megjelenik a harmadik szín az erdőn: a kék. Még csak itt-ott elbújva a bokrok meleg szoknyája alatt, de körülötte édes illat omlik a földre, és szerényen szénéz kék szemével a tavaszodó világban: az ibolya. Illatát aztán elkapja a szél, játszik vele, meghordozza a csalitokban, az öregerdőben, hol néma odvakban vadméhek aludtak eddig, de most a meleg illattól megzendül az odú, és álmos tántorgással kirepülnek az első méhek. Búg galamb, dongnak a méhek, esténként óvatosan megszólal már a feketerigó, és fuvolájára kipattan a füzek ezüst barkája; de meghallják a denevérek is, s amikor vadászházak kéményéből, öreg odvakból apró árnyak szállnak ki némán, mint a titkos gondolat, hogy van-e már élelem oda-kint, repkednek-e az éji bogarak. Hát bizony nemigen repkednek még, de helyettük ugyanolyan lágy szárnyalással pisszegve-kurrogva nászrepülésben van a szalonkák népe.

Hallgat az erdő – hiszen fel sem ébredt még igazán –, csak a szalonkák üzik egymást vak szerelemben, és az erdők lila árnyékából lángpenge vág az ég felé, dörren a puska, s a vándor lovagok vére rácseppen a hóvirágok fehér arcára.

Aztán elhallgat minden, csak a bagoly jár nesztelen szárnyalással, felemel egy-egy egérkét, és viszi haza az odvába, mert neki ilyenkor már tojásai vannak, s az asszonynak is kell valamit enni, ugyebár.

Eközben múlnak a napok. Eltűnik a hóvirág, megfakul az ibolya, a fűz barkái helyett leveleit suhogtatja már a szél, és hozzák, egyre hozzák a tavaszt az érkező vándorok. A dél végtelen ege elküldi a pintyet, a csízt, az éneklő rigót, és mindenki hozza magával a kis hangszerszámát, ki a fuvoláját, ki a citeráját. Minden reggel fényesebb a nap, és minden reggel jobban tele van muzsikával az erdő.

A nyír már zöldben pompázik, az utakat benőtte a fű, a vágásokban mérgesen ágaskodik a csalán, és száll a dal, mámorba hanyatlik a szerelem, készülnek a fészkek, millió új élet lüktet a csírák és szívek mélyén, és egy reggelén fehér nászruhájukban esküvőre hívják az erdei népeket a vadceszernyefák. Az öreg tölgyek, vén bükkök, szíjas szilfák és mogorva körtefák nehezen öltöznek, nehezen ébrednek, de az esküvőről, a nász ébredéséről elmaradni nem illik.

Felsült a nap, vadceszernyefák virágkoronája kitárja millió kelyhét az áldó nap felé, és a méhek lakodalmas népe zengeni kezd a szerelem, az élet, a tavasz orgonáján. Csupa napfény az erdő, csupa égig szálló dal. Nem alszik már senki, és vándorló kis bárányfelhők megállnak az égen hallgatózni, bár ők nem hivatalosak a lakodalomba.

A gyalogúton öreg róka ballag. Kopott vén szuka; szájában nagy liba, mely eddig az erdész tulajdonának vallotta magát. A róka leteszi a nehéz libát, és mérgesen rázza ki füléből a lakodalmi lármát. „Megbolondultak ezek? – gondolja. – Majd megbánják! Én is vén fejemmel... nyolc kölyök, én is így kezdtem, aztán most nekem jut majd legkevesebb ebből a szép libából!”

Sóhajtott még egyet, és ballag tovább. De odafent senki nem vette észre a rókát. All a nász, az erdő felébredt.

2020.02.27. Orbán László ifjúsági távimaest 22 órától

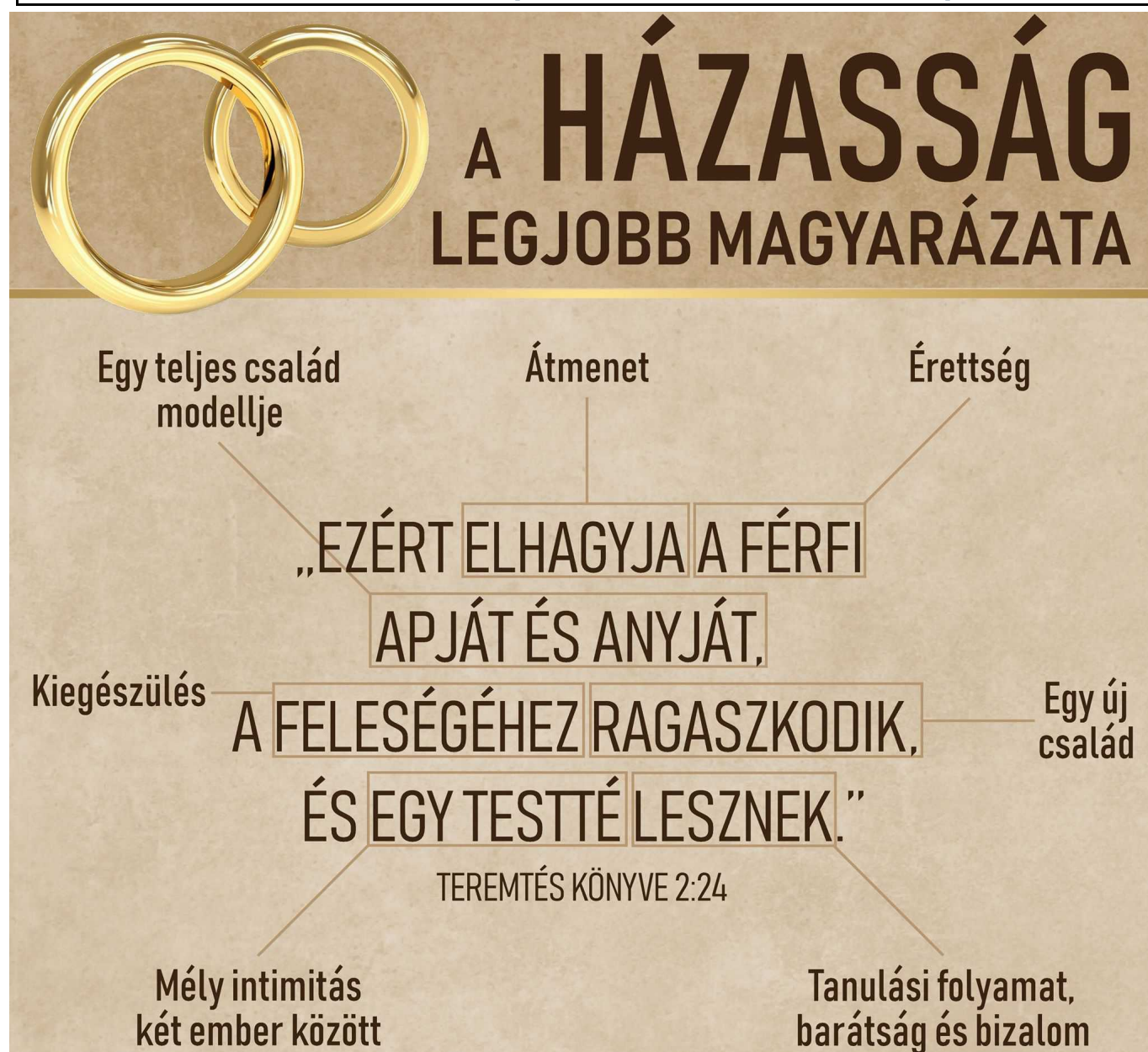
Kedves fiatalok, ne féljétek határozott lépéseket tenni az életben. Bízotok, az Úr nem hagy egyedül benneteket! Nagyon bízom bennetek! Elsősorban azt kívánom, hogy sikerüljön megújítanotok Jézus Krisztus és az ő megváltó keresztye iránti hűségeket. – Ferenc pápa –

1. Add, Urunk, hogy párjunkt őszintén kereső testvéreink megtalálják, akit nekik rendeltél! 2. Áldd meg, Urunk, az ifjúság neked tetsző törekvéseit! 3. Add, Urunk, hogy fiataljaink többre értékeljék az erkölcsös életet, mely Feléd vezet, mint a világ romlásba vivő csábításait! 4. Add, Urunk, hogy a felnővekvő nemzedék szívesen sajátítsa el az idősebbektől nemzetünk hagyományait! 5. Neked tetsző imaszándékainkra!

Az értesítőt készítik: Takó István plébános, egyetemi lelkész, Bíró Jolán-Ilona, Bíró Ernő és sokan mások.

Szerkesztőség: 400604 Kolozsvár, B-dul 21 Decembrie, Nr. 136, e-mail: biro_jolan71@yahoo.com, Lapunk ingyenes, de bármilyen adományt a plébániai tevékenységek számára örömmel elfogadunk.

Kolozsvár, Szent Péter és Pál plébánia, cím: 21 Decembrie 1989 sugárút, 136., e-mail: kolozsvar.szentpeter@plebania.ro
Tel: Plébánia: 0364-405-955, Plébános: 0756-102-138, Kántornő: 0752-035-549; Hittanórák: ifjúság péntek 19:00, szombat 1–6. osztály 10:00.
Szentmisék: kedden és csütörtökön 18:00, szerdán és pénteken 7:30, szombaton 18:00 előesti szentmise, vasárnap 9:00, 10:30.

A Gyulafehérvári Családpasztorációs központ „eligazítása” a Házasság-hetére